

РЕШЕНИЕ

№ 4294

гр. София, 30.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав,
в публично заседание на 31.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Полина Величкова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **7050** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 126 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройството на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на Н. Е. О., П. К. К., М. П. С. и В. Б. А. срещу Разрешение за строеж № 30/ 15. 06. 2020 г., издадено от Главния архитект на Столична община, район "О." за строеж "Съоръжения - рампа и асансьор за достъпна среда по чл. 184 от ЗУТ". В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорвания административен акт, като се иска неговата отмяна.

В съденото заседание жалбоподателите се представляват от адв. Б., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът - главният архитект на район "О." при Столична община в представено по делото писмено становище намира жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна А. Ш. се представлява от адв. И., която в писмен отговор по делото моли жалбата да бъде отхвърлена.

Съдът, като взе предвид изложеното в жалбата, становищата на страните и събраните по делото писмени доказателства, прие за установено от фактическа страна следното:

А. Ш. е собственик на имот, находящ се в [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1. Със заявление за съгласуване и одобряване на инвестиционни проекти с вх. № РОБ20-АП00-89 от 29. 05. 2020 г. А. Ш. е внесла искане за разглеждане и одобрение на проект за преустройство – съоръжение за рампа и асансьор за достъпна среда по чл.

184 от ЗУТ за поземлен имот с идентификатор № 68134.901.292, парцел УПИ IV-6, кв. 19, по плана на [населено място], [община], [улица], ет. 1, ап. 1.

Към заявлението е представен и инвестиционен проект, като е предвидено изграждането на рампа, осигуряваща достъп на електрическа инвалидна количка от улицата /през вътрешен двор/ до жилищния етаж и хидравлична платформа, осигуряваща достъп от жилищния етаж до прилежащите към обекта стаи на ниво сутерен.

Предвид това, било издадено обжалваното разрешение за строеж № 30/ 15. 06. 2020 г. на главния архитект на район "О." при Столична община, с което съгласно одобрените инвестиционни проекти на 09. 06. 2020 г., е разрешено на А. Г. Ш. да извърши строеж „съоръжения – рампа и асансьор за достъпна среда по чл. 184 от ЗУТ“ за сграда /СОС с идентификатор 68134.401.292.1, планоснимачен район "Централна градска" част – район "О.", УПИ IV-6, кв. № 19, м. „Зона Г-14“, район "О." по плана на [населено място], административен адрес [населено място],[жк], [улица], ет. партер, на основание чл. 184, чл. 142, ал. 6, т. 1, чл. 148, ал. 1, ал. 2 от ЗУТ. В хода на съдебното производство са назначени първоначална и повторна съдебно-технически експертизи.

В заключението на първоначалната съдебно-техническа експертиза се установява, че предвиденото с издаденото разрешение за строеж не допуска нарушаване на конструкцията на процесната сграда и не компроментира нейната устойчивост. Посочено е също, че доколкото липсва документ, удостоверяващ обособяването на паркоместа в имота, с издаденото разрешение за строеж не се нарушава предвиденият брой места за паркиране.

Вещото лице е посочило също, че поради съществуващата денивелация от пет стъпала между жилището на първия етаж и общия коридор на етажа и ограниченото пространство на общото стълбище не може да се осигури друг вариант за осигуряване на достъпна среда на хора с увреждания до този партерен имот. Не може да се осигури и друг вариант за достъп до помещението на сутерена, собственост на А. Ш.. Уточнено е, че при предложените варианти за изграждане на рампа за достъп до жилището на първия етаж и на подемник за достъп до сутерена към него не се засягат общи части на сградата, както и не се създават пречки при ползването на останалите самостоятелни обекти на отделните съсобствени имоти.

Вещото лице е посочило също, че при определените параметри в задния двор могат да се обособят 4 броя паркоместа, като разположението на рампата не възпрепятства достъпа на автомобили и паркирането им в незастроената част от поземления имот, в който е построена сградата.

Разпитано в съдебното заседание, вещото лице е заявило, че дори да липсва рампа, то отново в задния двор могат да се обособят 4 броя паркоместа.

По делото е назначена и изготвена повторна съдебно-техническа експертиза, в която вещото лице е съобщило и представената по делото оферта за доставка и монтаж на един брой стълбищен платформен подемник на вътрешни стълбища. В заключението е посочено, че общият коридор, който води до общото стълбище на сградата, е с ширина 1, 50 метра, като при евентуално монтиране на подемника до стълбите, то би отнел от широчината на общия коридор 85 см, при което коридорът би останал с ширина 65 см, което е в противоречие с чл. 100, ал. 1 от Наредба № 7 за ПНУОВТУЗ.

Уточнено е, че са разгледани и други оферти за подемници, които също поради

тяхната големина са непригодни за използване в конкретния случай.

В изготвеното заключение е направен извод, че не може да се осигури друг алтернативен вариант за осигуряване на достъпна среда на хора с увреждания до партерния етаж на процесната сграда, съобразно с инвестиционните цели, определени с издаденото разрешение за строеж.

При постановяване на своя съдебен акт съдът се довери изцяло на заключенията в съдебно-техническите експертизи, тъй като са изготвени от компетентни вещи лица и отговарят в пълнота на поставените задачи.

При така изложеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадено от заинтересовани лица по смисъла на чл. 149, ал. 1 от ЗУТ и в законоустановения срок. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Оспорваната заповед е издадена от компетентен административен орган, което се установява от Заповед № РА 50-395/ 14. 06. 2017 г. на главния архитект на Столична община, който в съответствие с § 1, т. 4 от ДР на ЗУТ е предоставил своите правомощия по чл. 148, ал. 2 от ЗУТ на главните архитекти на райони.

Обжалваният акт е издаден в съответствие с изискването за форма на акта и при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да са ограничили правото на защита на оспорващите лица и да са препятствали възможността адекватно да я организират. Спазена е предвидената в закона процедура. Спазена формата на оспорената заповед, предвидена в чл. 59, ал. 2 от АПК и не са допуснати нарушения на процесуалните правила от категорията на съществените, които да опорочат административния акт и да обуславят неговата отмяна.

Обжалваното разрешение за строеж е издадено на основание чл. 184 от ЗУТ, като съгласно чл. 184, ал. 3 от ЗУТ за изграждането или поставянето на съоръжения по ал. 1 в съсобствен имот или в общите части на сгради в режим на етажна собственост не се изисква съгласието на останалите съсобственици в имота, съответно на собствениците на самостоятелни обекти в етажната собственост. Нормата на чл. 184, ал. 3 от ЗУТ е специална по отношение на чл. 183, ал. 2 от ЗУТ и затова при издаването на административния акт не е било необходимо изискването на съгласие на останалите съсобственици в имота.

Неоснователно се излагат твърдения в жалбата, че сградата е паметник на културата. От представеното по делото удостоверение от Министерството на културата /л. 124 от делото/ се установява, че имотът, находящ се на [улица] не притежава статут на единична недвижима културна ценност по смисъла на чл. 59, ал. 4 и чл. 65 от Закона за културното наследство. Ето защо за нея са неприложими разпоредбите на чл. 83 и чл. 84 Закона за културното наследство, поради което за издаването на разрешението за строеж не е било необходимо съгласуване с Министерството на културата.

С внесеня инвестиционен проект за съгласуване и одобряване с вх. № РОБ20-АП00-89/ 29. 05. 2020 г. е изследвана възможността за осигуряване на достъпна архитектурна среда в УПИ IV-6, кв. 19, м. Зона Г-14 за достъп на лицето в неравностойно положение. С проекта не се създава нов самостоятелен обект в сградата, а се изгражда единствено и само достъпна среда до вече съществуващ такъв.

Не се променя и броят на паркоместата в имота, както и не се препятства възможността на останалите съсобственици да паркират в двора на имота.

В тази връзка следва да се посочи, че макар по делото да са представени протоколи от проведени общи събрания на собствениците, в които се изразява съгласие за осигуряване на 6 /шест/ броя паркоместа в дворното място, от изготвената по делото първоначална съдебно-техническа експертиза се установява, че в съответствие със нормативноопределените параметри за паркиране, посочени в Наредба № РД-02-20-2/ 20. 12. 2017 г. и Наредба № 7/ 22. 12. 2003 г. в задния двор на процесната сграда могат да се обособят до 4 /четири/ броя паркоместа, като разположението на рампата не възпрепятства достъпа на автомобили и паркирането им в свободната, незастроена част от поземления имот.

От представените по делото доказателства се установява, че одобреният инвестиционен проект съответства на изискванията на Наредба № 4 от 01. 07. 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания /отм. ДВ, бр. 12/ 12. 02. 2021 г./.

Съгласно чл. 35, ал. 1, т. 1 от Наредба № 4 от 01. 07. 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хора с увреждания, приложима към датата на издаване на обжалвания административен акт, за осигуряване на равнопоставеност на лицата, обитаващи етажната собственост, е необходимо да се осигури достъпна архитектурна среда във всички сгради чрез входни и комуникационни пространства. Наличието на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до собствения им имот, налага търсене на разрешение за реализиране на достъпа до същия.

Видно от изготвените по делото първоначална и повторна съдебно-технически експертизи, предвиденото с обжалваното разрешение за строеж е единственият възможен вариант за осигуряване на достъпна среда на хора с увреждания до партерния етаж на процесната сграда.

Доколкото по делото безспорно се установи, че в конкретния случай липсва техническа възможност за осигуряване на достъпна среда по начин, различен от предвидения с обжалваното разрешение за строеж, съдът намира, че административният орган е постановил законосъобразен акт. Ето защо жалбата срещу Разрешение за строеж № 30/ 15. 06. 2020 г., издадено от Главния архитект на Столична община, район "О.", е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Поради това и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Второ отделение, 29-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Е. О., П. К. К., М. П. С. и В. Б. А. срещу Разрешение за строеж № 30/ 15. 06. 2020 г., издадено от Главния архитект на Столична община, район "О." за строеж "Съоръжения - рампа и асансьор за достъпна среда по чл. 184 от ЗУТ".

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от деня на съобщението, че решението е изготвено.

СЪДИЯ: